чета подъ Балкана. Свѣтла хармония бѣше плѣнила и душитѣ и тѣлата ни. Ние се чувствахме едно и болката и радостьта отгласяше въ другия като своя.

А следъ нѣколко месеци срѣдъ насъ прозвуча още едно тънко гласче. Новъ човѣкъ слѣзна на земята съ право и воля за животъ, а намъ не ни се вѣрваше. То изглеждаше създание на единъ другъ, неземенъ свѣтъ. Розовитѣ бузички, карминовитѣ устни, мраморната бѣлота на шийката, съчетани като въ най-съвършенна творба на изкуството, го правѣха съвсемъ чуждо на нашия свѣтъ.

И така бързо, като скокливъ планински ручей, протече живота на новото семейство. Малката растѣше бързо като листъ трева. Ние следѣхме съ радость всѣка промѣна въ нея.

Но животътъ е слѣпа игра на неразумни сили! Преди първото гугукане на малкото, болести и страдания го нападнаха. Нѣколко пѫти смъртьта присѣда до малката количка въ която то се топѣше. Първитѣ сѣнки отъ нея паднаха върху безгрижното лице на любовьта. Грижата и страхътъ отъ неизвестностьта за родното, като две тѫжни предачки, запредоха своитѣ черни мрежи.

Господи, какъ стана това? Една вечерь малката лежеше въ миниатюрното ковчегче съ блѣдо, застинало, личице, съ изтънено носле, съ дълги ресници, които хвърляха пеперудени сѣнки отъ запаленитѣ тънки свѣщи. Като малка фарфорна статуйка, по-изящна отъ минутата, когато бѣ вдъхнало първата шепа въздухъ, бѣ то!

Цѣлата нощь ние седѣхте съ Магда загледани съ безумно отчаяние въ детето, което ни се отнѣмаше за винаги. Любовьта? Какво разплакано лице имаше тя. Любовьта като бедния Исусъ, отчаяна, безсилна да събуди детето, стоеше, наведена, редомъ съ насъ съ пустнати ржце, съ задавено гърло, съ гърди раздвижвани само отъ ридания.

Когато, следъ време, първата мѫка премина, и ние една лѣтна вечерь, наведени надъ малкото гробче въ тихото гробище се погледнахме въ лицата, видѣхме първитѣ бръчици подъ угасналитѣ очи. А въ тѣхъ — прощалния приветъ на попарената младость.

*

Днесъ на обѣдъ седнахме и тримата. Азъ поглеждамъ Магда, тя отбѣгва погледа ми. Славчето непрестанно бъбри. И, разбира се, забравя да яде.

— Татко, ако изгори цѣлия градъ, ама всички кѫщи, какво ще правиме ние?

Азъ отговарямъ: